

Sygnatura akt VIII C 223/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant Przemysław Staszczuk

po rozpoznaniu w 06 listopada dnia 2018 roku w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko J. S.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 900,00 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 223/18

UZASADNIENIE

W dniu 21 listopada 2017 roku powód - (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej J. S. powództwo o zapłatę kwoty 1.527,29 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od daty wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód podniósł, że przedmiotowe roszczenie wynika z zawartej przez pozwaną z (...) S.A. umowy o numerze abonentkim 1. (...), której przedmiotem było świadczenie usług telekomunikacyjnych. Dochodzona pozwem kwota znajduje swoje źródło w fakturach obejmujących należności z tytułu świadczonych usług oraz w notach obciążeniowych wystawionych przez operatora w związku z jednostronnym rozwiązaniem umowy przed upływem okresu, na jaki została zawarta. Powód wskazał ponadto, iż wierzycelność wobec pozwanej nabył na podstawie porozumienia numer 2 z dnia 25 września 2017 roku do umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzycelności z dnia 7 września 2017 roku.

(pozew k. 3-4v.)

W dniu 27 grudnia 2017 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzycelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Ponadto pozwana wniosła o zwolnienie od kosztów sądowych.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał pozew w całości.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 25, sprzeciw k. 30-31v., odpowiedź na pozew k. 36-37)

Postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2018 roku referendarz sądowy zwolnił pozwaną od kosztów sądowych w całości oraz - uwzględniając wniosek pozwanej z dnia 6 kwietnia 2018 roku - ustanowił dla pozwanej pełnomocnika z urzędu.

(wniosek k. 42, postanowienie k. 48)

W piśmie procesowym z dnia 30 maja 2018 roku ustanowiony dla pozwanej pełnomocnik z urzędu wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o przyznanie kosztów pomocy prawnej, oświadczając, że te nie zostały pokryte w całości, ani w części. W uzasadnieniu pełnomocnik zakwestionował istnienie roszczenia oraz jego wysokość podnosząc, że powód nie wykazał, z jakiego tytułu zostały wystawione faktury i noty, stanowiące źródło żądania pozwu.

(pismo procesowe k. 60-61)

Na rozprawie w dniu 6 listopada 2018 roku pełnomocnik powoda nie stawił się. Pełnomocnik pozwanej zajmując stanowisko jak dotychczas oświadczył, iż pozwana zaprzecza, aby była dłużna dochodzoną pozewem kwotę.

(protokół rozprawy k. 122-123)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 września 2017 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarł z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności, w treści której ustalono zasady, w oparciu o które nastąpi przeniesienie przez cedenta na rzecz cesjonariusza istniejących i wymagalnych wierzytelności pieniężnych względem dłużników cedenta z tytułu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a wynikających z faktur, not obciążeniowych i not odsetkowych. Cedent oświadczył, że na dzień zawarcia porozumień będzie uprawniony do dokonywania cesji wierzytelności określonych w ich treści. Wzór porozumienia stanowił załącznik nr 3.

W dniu 25 września 2017 roku powód zawarł z (...) S.A. porozumienie nr 2 do umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 7 września 2017 roku, obejmujące wierzytelności wynikające z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych m.in. wobec dłużnika J. S..

W wyciągu z elektronicznego załącznika do porozumienia nr 2 z dnia 25 września 2017 roku wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika wynosi łącznie 1.509,28 zł.

(wyciąg z elektronicznego załącznika do porozumienia nr 2 z dnia 25 września 2017 roku k. 8, umowa ramowa k. 11-12v., porozumienie k. 12v.)

W wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 14 listopada 2017 roku powód wskazał, iż zadłużenie pozwanej wynikające z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych wynosi według stanu na dzień wystawienia wyciągu 1.527,29 zł.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 5)

Pozwana do dnia wyrokowania nie uregulowała wskazanego zadłużenia, dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako niesporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne i podlega oddaleniu w całości.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od przypomnienia, że w myśl treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie powód nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej wynikająca z zawartej umowy abonenckiej. Powód twierdził, że jego roszczenie znajduje swoje źródło w umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem, a wynika z wystawionych przez operatora dokumentów księgowych (faktur oraz not). Strona powodowa nie przedłożyła jednak żadnych dokumentów, z których wynikałaby kwota dochodzona pozwem. W szczególności do akt sprawy nie został złożony egzemplarz umowy o numerze abonenckim 1. (...), jak również rzekomo wystawione przez pierwotnego wierzyciela faktury i noty obciążeniowe/odsetkowe, co sprawia, iż roszczenie powoda nie poddaje się jakiegokolwiek weryfikacji. W sprawie nie wykazano nawet kwot, na które miały opiewać wystawione przez operatora dokumenty księgowe. Strona powodowa nie załączyła również w poczet materiału dowodowego żadnego dokumentu, z którego wynikałyby przyczyny oraz sposób naliczenia opłaty (kary) z tytułu rozwiązania umowy przez pierwotnego wierzyciela. Nie budzi przy tym wątpliwości, że skoro – zgodnie z twierdzeniami pozwu – nota obciążeniowa została wystawiona w trybie art. 57 ust. 6 ustawy Prawo telekomunikacyjne, to obowiązkiem powoda było wykazanie, że zostały spełnione przesłanki wymienione

w tym przepisie, tj. że w związku z zawarciem umowy pozwanej została udzielona określona ulga oraz że umowa uległa rozwiązaniu z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki została zawarta, czemu również powód nie sprostął. Należy przy tym zaznaczyć, że pozwana choć nie kontestowała, iż łączył ją z pierwotnym wierzycielem stosunek zobowiązaniowy, to jednocześnie w toku całego postępowania konsekwentnie zaprzeczała, aby była zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda należności dochodzonej pozwem, zasadną jest zatem konkluzja, że roszczenie dochodzone przedmiotowym powództwem nie zostało udowodnione. Strona powodowa poprzestała wyłącznie na załączeniu wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego, który jednak nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych, co do jego mocy dowodowej w procesie przeciwko konsumentowi, jak w przedmiotowej sprawie. Powyższe przesądził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900). Tym samym jest to wyłącznie dokument prywatny, który sam w sobie nie dowodzi istnienia wierzytelności względem pozwanej. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 roku, IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84). Dokument taki stanowi jedynie dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Zasadności żądania powoda nie dowodzi również, co jest zresztą oczywiste, złożona do akt kserokopia pisma z dnia 10 października 2017 roku informującego o cesji wierzytelności, która podobnie jak wyciąg z ksiąg funduszu może zostać potraktowana, co najwyżej wyłącznie w kategoriach dokumentu prywatnego. Jedynie na marginesie zauważyć należy, że w aktach sprawy brak jest dowodu, nie tylko doręczenia wskazanego pisma stronie pozwanej, ale choćby dowodu jego wysłania (nadania).

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już pozwie, a najpóźniej w odpowiedzi na sprzeciw. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej. W przedmiotowej sprawie powód, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w ogóle nie udowodnił zasadności swojego roszczenia, w tym sensie, że nie powołał wszystkich niezbędnych dowodów do wykazania swoich żądań. Na marginesie należy w tym miejscu przytoczyć treść art. 207 § 6 k.p.c., zgodnie z którym Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie złożyła

ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zgodnie z treścią powołanego powyżej przepisu zaniedbania strony w zakresie zgłoszenia na oznaczonym etapie postępowania twierdzeń i dowodów rodzą poważne konsekwencje, bowiem strona ta traci prawo ich powołania na późniejszym etapie postępowania. W niniejszej sprawie uznać należy,

iż to pierwsze posiedzenie przeznaczone na rozprawę wyznaczało dla powoda ostateczny termin na zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych, czego jednak powód nie uczynił. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10.07.2003 r., I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24.03.1999 r., I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd oddalił powództwo w całości orzekając jak w sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Pozwana wygrała proces w całości, a zatem należy jej się od strony powodowej zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości, na które złożyło się wynagrodzenie radcy prawnego w stawce minimalnej – 900 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych – t.j. Dz.U. 2018, poz. 265).

W związku z powyższym Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.